

farár Marián Kuffa

Maturita z lásky

*alebo Za nesmrteľnú dušu
znesiem všetky kopance*

+ ILUSTROVALI
BEZDOMOVCI, VÄZNI,
DETI Z DETSKÉHO
DOMOVA

farár Marián Kuffa

Maturita z lásky

*alebo Za nesmrteľnú dušu
znesiem všetky kopance*

KUMRAN.SK
UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Internetový originál

(rubrika **Maturita z lásky**):

©2016 Marián Kuffa, stĺpček

v magazíne s hodnotami www.cestaplus.sk

Slovenské vydanie:

©2016 KUMRAN, s. r. o.

www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Redakčné spracovanie:

Martin Ližičiar

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Fotografia:

Mária Jakušová

www.cestaplus.sk

Ilustrácia obálky:

Milan Pleva

Grafická úprava:

Štefan Talarovič

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89487-74-5

„Celý náš život je maturita.
Maturita z lásky. Existujú len dve známky:
zmaturoval a nezmaturoval.
A existuje len jeden predmet: láska.
Dal by Pán Boh, aby som čo najlepšie zmaturoval.
Najdôležitejší nie je výsledok, ale zápas.
Hodnotí sa láska a snaha.“

FARÁR MARIÁN KUFFA, ŽAKOVCE

*Túto knihu ilustrovali väzni z leopoldovskej väznice,
ľudia bez domova z Nocľahárne sv. Vincenta de Paul,
deti z detského domova v Trenčíne-Zlatovciach
a nevyliciteľná pacientka z hospicu v Trenčíne.
Ďakujeme!*

Jarka / detský domov / 12 rokov

Predslov

„Kuffa je svätec! Je to svätý muž!“ hovoria mnohí pred návštevou Žakoviec i po nej. Mnohí idú ešte ďalej: „Je to tam požehnané dielo! Je to raj na zemi! Boh ich požehnáva, darí sa mu, cestuje po Slovensku, prednáša.“

Naozaj?

Neveriaco krútim hlavou nad týmito slovami, ktoré pokračujú: „On je na to stvorený, aby bol svätý, má podmienky! To nie je nič pre nás!“

„Musím ho niekedy prísť navštíviť, aj sa odfotiť, prípadne sa mi podarí vyspovedať sa u neho.“

A tým sa to končí. Každý pokračuje vo svojom živote. Lebo on je svätec, tam zúri diabol a ja mám svoj život.

Veľmi rýchlo som zistil, že žiadna idylická fara v Žakovciach neexistuje, ale ide o bojové (duchovné) pole. Prvú líniu. A to, že Marián Kuffa bojuje o svätosť a úspešnú maturitu z lásky (jeho slová), ho stojí veľa, veľmi veľa. Ohováranie, prekážky, potupy. Ako sám priznal, posledné roky boli pre neho najťažšie. Zažil toľko poníženia, potupy a často bol zatlačený do kúta.

Farár Kuffa to nevzdá, o neho sa nebojím. Jeho dve mocné zbrane sú, ako často hovorí: Matka Božia a Duch

Svätý. My ostatní by sme sa však mohli naučiť jednu vec: Kuffa je rovnako svätý, ako môže byť každý z nás.

Stojí to boj. Žiť poctivo, verne, obetavo. Každý deň. Je to duchovná vojna a padajú aj údery. Každý z nás môže byť Kuffom tam, kde je. Treba len stále bojovať. Lebo – znova jeho slová – Boh nás nehodnotí podľa vyhratých zápasov, ale podľa toho, že bojujeme. Môžeme sa plaziť s modrinami, dobití, ale nevzdávame to.

Táto kniha prináša príbehy zo života žakovského farára. Nemá byť však múrom medzi ním a nami, lebo on je svätý a my na to podmienky nemáme. Má byť návodom, že svätosť je možná na každom mieste. Farár Marián Kuffa ukazuje, čo sa pre to dá urobiť. Dôverovať Bohu, milovať druhých tak, ako to potrebujú (nie ako si to zaslúžia), a odpúšťať tým, ktorí vám budú hádzať polená pod nohy.

– *Martin Ližičiar*, zakladajúci šéfredaktor
internetového magazínu s hodnotami
www.cestaplus.sk

OBSAH

O Božom milosrdenstve:

BOH SA NÁS NIKDY NEVZDÁ | 11

O spovedi:

NEEXISTUJE HRIECH,
KTORÝ BY TI BOH NEODPUSTIL | 33

O mojich deťoch:

PRE MŇA JE ZAUJÍMAVÁ
KAŽDÁ DUŠA | 47

O Matke Božej:

OPLATÍ SA MAŤ PANNU MÁRIU
ZA KAMARÁTKU | 59

O ceste do neba:

NAJDÔLEŽITEJŠIE JE
BOŽIE POŽEHNANIE | 71

O Božom milosrdenstve:

BOH SA NÁS
NIKDY NEVZDÁ

Všetky naše hriechy sa utopia v Božom milosrdenstve

V Žakovciach sa starám o chlapcov, ktorí boli väzni, niektorí prišli z detských domovov, z polepšovni. Niektorí sedeli za vraždu, znásilnenie či krádež. Spolu zažívame všelijaké príhody a zážitky. Raz ma zavolali:

„Farár?“

„No?“

„Máš návštevu. Pred farou na mostíku.“

Keďže som bol v pracovnom oblečení, išiel som tak. Trošku neveriaco ten človek na mňa pozrel:

„Naozaj som farár, nevyzerám, ale som,“ hovorím mu.

„Farár, všetko som prepil.“

„Ako všetko?“

„Ženu, deti, zamestnanie, dom, kamarátov, zdravie... celý život.“ A rozplakal sa.

Často sa modlím k Duchu Svätému, aby mi pomohol rýchlo sa rozhodnúť. Duchu Svätý, osviet mi rozum. Čo mu mám povedať?

Hovorím mu: „Ako sa voláš?“

„Tóno.“

„Tóno, ty nie si až taký zlý obchodník, to najvzácnejšie si si nechal.“

Vypútil na mňa zaslzené oči. Na čele som si prečítal: Čo to je?

„Stále vlastniš nesmrteľnú dušu, ktorá je najväčší poklad. A keďže máš pokoru, matku všetkých čností, môžeme začať odznova.“ Ešte viac sa rozplakal.

„Farár?“

„No?“

„Keby si vedel moje hriechy!“

„Tóno, a keby si ty vedel moje hriechy. Keby si vedel, aké velikánske je milosrdenstvo Božie. Tvoje hriechy, moje hriechy sa utopia v Božom milosrdenstve. To je naše šťastie!“

„Farár, ale môj život...“

„... ale milosrdenstvo Božie!“

„... ale moje hriechy!“

„... ale milosrdenstvo Božie!“

Predstavte si, toho človeka som vyspovedal, zaopatril a po rokoch zomrel zmierený s Bohom.

Duša má nekonečnú hodnotu

Náš ekonóm mi raz prepočítal, koľko ma stojí cesta do Popradu a späť, keď chodievam po bezdomovcov. Hovorí mi: „Neoplatí sa ti tam chodiť, nemáme čo jesť a ty jazdíš hore-dole.“

Povedal som mu: „Duša má nekonečnú hodnotu! Ten chlap zomrie, a čo potom?“

„To mi sľubuješ už druhý rok!“

Keď tento bezdomovec zomrel, prišiel som za ekonómom. Zomrel zmierený s Bohom a zaopatrený. Povedal som ekonómovi: „Spočítaj mi teraz hodnotu nesmrteľnej duše!“

Je to dobrý chlapík, rozumie mi. Za nesmrteľnú dušu by som zniesol aj všelijaké kopance a ponižovania.

Raz sme s týmto bezdomovcom prišli do Svitú vybavovať občiansky preukaz. Pätnásť rokov žil bez občianskeho preukazu. Trvalý pobyt mal tam, kde je vo Svite autobusová zastávka. Medzitým bol dvadsaťdva rokov v base, jeho dom zbúrali, urobili tam autobusovú stanicu.

Prišiel som s ním na policajnú stanicu a položil som ho na stôl.

„Čo sedíš na stole?“ rozkríkol sa policajt.